

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.091 van 30 mei 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart de Kazachse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 maart 1975 te Almaty.

Op 12 september 2007 dient verzoeker een vestigingsaanvraag in als bloedverwant in nederdalende lijn van de Belgische onderdaan K.S.

Op 11 februari 2008 beslist de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken om aan verzoeker de vestiging te weigeren en een bevel om het grondgebied te

verlaten uit te reiken. Dit is de bestreden beslissing die verzoeker op 13 februari 2008 ter kennis werd gebracht en als volgt gemotiveerd werd:

“Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad.

Betrokkene werd veroordeeld door de Politierechtbank van Brugge op 12.01.2005 wegens het besturen van een motorrijtuig zonder houder te zijn van een rijbewijs/voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs tot een geldboete van 200 euro (x5=1000 euro) (vervangend rijverbod van 30 dagen) met uitstel van 3 jaar voor 100 euro of 15 dagen vervangend rijverbod, verlies van het recht van sturen 2 maanden van alle categorieën.

Betrokkene werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge d.d. 27.04.2006 wegens de invoer zonder vergunning: verkoop:het te koop stellen zonder vergunning van verdovende middelen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met probatieuitstel voor 5 jaar en een geldboete van 100 euro (x5 =5000 euro) met uitstel van 3 jaar 7/10 en een bijzondere verbeurdverklaring.

Gezien de aard en de nabijheid in tijd van deze feiten kan betrokkene nog beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde en wordt de vestigingsaanvraag geweigerd.”

Op 3 maart 2008 dient verzoeker een vordering tot nietigverklaring in van de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen en de schending van het algemeen rechtsbeginsel van de formele motiveringsplicht.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht van bestuurhandelingen en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij meent dat er geen onderzoek plaatsgevonden heeft naar zijn persoonlijk gedrag tot de dag van vandaag. Daar verzoekers argumenten in het eerste en tweede middel deels samenvallen, zullen beide middelen samen besproken worden.

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002; R.v.St., nr.144.471, 17 mei 2005). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de relevante wetsbepalingen en vastgesteld dat verzoeker de openbare orde geschonden heeft en dat hem daarom de vestiging geweigerd wordt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift bovendien het determinerend motief dat de bestreden beslissing schraagt. Met name gaat hij uitvoerig in op het motief dat stelt dat hij de openbare orde heeft geschaad, gelet op het feit dat hij zich schuldig maakte aan het besturen van een motorrijtuig zonder houder te zijn van een rijbewijs en de verkoop/het te koop stellen zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank, zodat hij niet kan voorhouden deze niet te kennen.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De beoordeling of een bepaalde gedraging de openbare orde schaadt behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de overheid. De bestreden beslissing wijst op het persoonlijk gedrag van verzoeker en de ernst van de gepleegde feiten (onder andere verkoop: het te koop stellen van verdovende middelen). Het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde staat niet ter discussie daar in de beslissing duidelijk is aangegeven dat verzoeker recent – nog geen twee jaar voorafgaand aan de beslissing - voor de strafrechtelijke inbreuken werd veroordeeld en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen gegeven aanbracht waaruit zijn reclassering blijkt.

In casu kon de Dienst Vreemdelingenzaken door de aard van het gepleegde misdrijf, namelijk het verkopen / te koop stellen van verdovende middelen, en de ernst ervan op redelijke wijze afleiden dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad. Het feit dat verzoeker ondertussen in België zijn rijbewijs behaald heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk, evenmin als verzoekers verklaring dat hij nu een normaal leven leidt en niet meer aan drugs verslaafd is, temeer dit slechts een verklaring van verzoeker betreft, door geen enkel bewijselement ondersteund. Evenmin werden deze gegevens waaronder zijn begeleiding bij de justitieassistent, het ondergaan van drugscontroles en de begeleiding van de huisarts de verwerende partij ter kennis gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De gemachtigde ambtenaar van de minister is in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

Tot slot wijst de Raad verzoeker erop dat hij nalaat uiteen te zetten op welke (andere) wijze hij de door hem aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober

2006). In de mate dat verzoeker de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het algemeen aanhaalt, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het “algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht” en van het “algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidplicht”.

2.3.1. Verzoeker stelt dat de weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten tot een scheiding van zijn zoon zal leiden. Voorts voert verzoeker aan dat hij in Kazachstan geen verwanten en kennissen meer heeft bij wie hij terecht zou kunnen. Tot slot meent verzoeker dat de bestreden beslissing de afweging met artikel 8 EVRM niet gemaakt heeft.

2.3.2. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in het artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Verzoeker laat na in concreto aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privaat en familiaal leven zou uitmaken.

Artikel 8 EVRM kan niet uitgelegd worden als zou er in hoofde van de overheid de algemene verplichting bestaan om de door het gezin gemaakte keuze van woonplaats te respecteren en aldus de daaruit volgende gezinshereniging toe te laten op haar grondgebied. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker illegaal op het grondgebied heeft verbleven en tijdens zijn verblijf een ernstig misdrijf pleegde (met name het verkopen/te koop stellen van verdovende middelen). Gelet op de aard van de feiten en de straf (*12 maanden met probatieuitstel voor 5 jaar en een geldboete van 100 euro (x5 =5000 euro) met uitstel van 3 jaar 7/10 en een bijzondere verbeurdverklaring*), feitelijk gegeven dat tot uitdrukking werd gebracht in de bestreden beslissing, kon de Dienst Vreemdelingenzaken op niet kennelijk onredelijke wijze besluiten dat de bescherming van de openbare orde de weigering van vestiging noodzaakt en de verwijdering van verzoeker ter voorkoming van andere strafbare feiten, in overeenstemming met het tweede lid van artikel 8 EVRM, mede gelet op de bevelen die werden gegeven voordien en zijn illegaal verblijf zoals het uit het administratief dossier blijkt. Daarenboven kan niet op ernstige wijze ontkend worden dat een drugsdelict een ernstig misdrijf is, gelet op de verschrikkelijke gevolgen die dergelijke delicten hebben op het leven van de mensen (E.H.R.M. Sezen/Nederland, nr. 50252/99, 3 juli 2006; E.H.R.M, Amrollahi/Denemarken, nr. 56811/00 van 11 juli 2002). Verzoeker laat overigens na, gelet op het bestaan van het bevel van 24 september 2004, zijn belang bij zijn grief voorzover deze

gericht is tegen het bevel, aan te tonen, nu bij een eventuele vernietiging niets de verwerende partij belet het vroeger bestaande bevel uit te voeren.

Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet.

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In het kader van zijn aanvraag tot vestiging in functie van zijn moeder heeft verzoeker geen elementen aangebracht voor het nemen van de bestreden beslissing die op een schending van artikel 8 EVRM hadden kunnen wijzen. Bij zijn vestigingsaanvraag heeft verzoeker enkel de volgende documenten voorgelegd: Kazachse identiteitskaart, gelegaliseerd afschrift van de geboorteakte met een beëdigde vertaling, attest van het OCMW, identiteitskaart van zijn moeder en een aantal loonbrieven van zijn moeder. Aan de verwerende partij werd in het kader van de vestigingsaanvraag niet meegedeeld dat verzoeker samen met zijn ex-echtgenote het gemeenschappelijk ouderlijk gezag heeft over A.G. Bijgevolg kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit gegeven.

Derhalve kan de vraag naar de schending van de materiële motiveringsplicht betreffende de belangenafweging tussen de gezinsbelangen en de verwijderingsmaatregel in casu niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 104.270 van 4 maart 2002), daargelaten de vraag of dergelijke belangenafweging uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken (R.v.St., nr. 178.351 van 8 januari 2008; R.v.St., nr. 172.822 van 27 juni 2007; R.v.St., nr. 125.588 van 21 november 2003) bij gebreke van aangebrachte elementen.

Tot slot wijst de Raad de verzoekende partij erop dat zij nalaat uit een te zetten hoe de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en artikel 14 EVRM schendt. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). In casu ontbreekt dergelijke uiteenzetting. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad van State en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten identiek zijn.

2.5. In zijn repliekmemorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 11, 191 en 145 van de Grondwet (hierna: G.W.), van de artikelen 63 en 69 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 13 EVRM. Daargelaten de vraag of een middel voor het eerst in een repliekmemorie kan opgeworpen worden, wijst de Raad verzoeker erop dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt

te weerleggen. Zijn stelling dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. In haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld: *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”* Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Daarenboven wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker erop dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een objectief beroep is, omdat het niet de persoonlijke, individuele rechten van de verzoeker als voorwerp heeft, maar wel de bestuurshandeling op zichzelf getoetst aan de wettigheid. De stelling dat artikel 13 EVRM werd geschonden en/of artikel 6 EVRM in de mate dat verzoeker daadwerkelijke rechtsbescherming ontbeert, kan niet gevolgd worden.

2.5.1. Verzoeker stelt ten onrechte dat doordat het recht op verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen een subjectief recht is, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over de bevoegdheid zou mogen beschikken over deze rechten te oordelen omdat ze geen volle rechtsmacht heeft. Anders oordelen brengt volgens verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel vevat in de artikelen 10, 11 en 191 G.W. in samenlezing met artikel 145 G.W. met zich mee.

De wetgever heeft met toepassing van de mogelijkheid die artikel 145 G.W. hem bood, het contentieux betreffende een politiek recht, namelijk het recht van toegang, verblijf en vestiging van vreemdelingen met inbegrip van de hoedanigheid van vluchteling – uitdrukkelijk toevertrouwd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad is een administratief rechtscollege dat met toepassing van artikel 146 G.W. opgericht is. Aldus heeft de wetgever dezelfde weg gevolgd als toen hij in 1996 de rechtsmacht ter zake van de Raad van State afbakende van die van de hoven en rechtbanken. Artikel 39/1 Vreemdelingenwet bepaalt de rechtsmacht van de Raad. Luidens deze bepaling is de Raad als enig rechtscollege, bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze uitdrukkelijke wettelijke bevoegdheidstoewijzing op grond van artikel 145 G.W. houdt derhalve in dat, ter bepaling van de bevoegdheidsverdeling tussen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de hoven en rechtbanken, niet onderzocht moet worden of een beroep tegen een beslissing waarbij een aanspraak op een bij de Vreemdelingenwet bepaald recht geweigerd wordt, een geschil over subjectieve rechten dat krachtens de artikelen 144 en 145 G.W. uitsluitend tot de bevoegdheid van de rechterlijke macht behoort als werkelijk en rechtstreeks voorwerp heeft: de bevoegdheid tot beoordeling van dergelijke subjectieve politieke rechten komt alleen toe

aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De rechter van de rechterlijke orde heeft ter zake daarom geen rechtsmacht (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 90-93; G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, in M.-C. FOGLETS, Ph. DEBRUYCKER, S. LUST, D. VANHEULE (eds) *Migratie- en migrantenrecht deel 12 Recente ontwikkelingen - Europa in het vreemdelingenrecht/Actualia in het vreemdelingenrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 357-358). Het bestaan van artikel 14 EVRM doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.5.2. Eveneens merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker ook niet in concreto aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht. Immers belet niets verzoeker, zo hij beschikt over nieuwe gegevens, deze over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken en desgevallend – mits inachtneming van de wettelijke bepalingen terzake – een nieuwe aanvraag in te dienen. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij alle nuttige elementen waarover hij beschikt overmaakt aan de bevoegde instanties zonder dat een onderzoek naar deze eventuele nuttige elementen dient bevolen te worden.

2.5.3. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 6 van het EVRM is dit artikel enkel van toepassing op jurisdictionele procedures en dient gesteld dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben (R.v.St., nr.112.629, 20 november 2002, R.v.St., nr. 161.169, 7 juli 2006, Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Voor het overige valt verzoekers grief samen met wat onder punt 2.1.2. en 2.1.3. werd uiteengezet.

2.5.4. Wat artikel 69 van de Vreemdelingenwet betreft wijst de Raad erop dat artikel 202 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 69 van de Vreemdelingenwet heeft opgeheven. Bijgevolg kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op dit artikel.

2.5.5. Wat artikel 63 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat dit artikel slechts bepaalt dat de administratieve beslissingen vatbaar zijn voor een beroep, overeenkomstig hetgeen in de Vreemdelingenwet is bepaald. In casu heeft verzoeker op 3 maart 2008 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat hij geen beroepsmogelijkheid heeft.

2.5.6. Tot slot vraagt verzoeker om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen over de schending van de artikelen 63 en 69 van de Vreemdelingenwet met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, op zich genomen en in samenlezing met artikelen 6 en 13 EVRM.

Daar het antwoord op de prejudiciële vraag, zoals uit de voorgaande bespreking blijkt, niet onontbeerlijk is om, in casu, uitspraak te doen en de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State, is overeenkomstig het artikel 26, § 2, derde lid, van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof de Raad niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag

aan het Grondwettelijk Hof. Er wordt daarom niet ingegaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag.

2.5.7. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.